



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Mrázovou, Ph.D., v právní věci

žalobců: a) V. H., narozená X.
 b) nezl. I. K., narozený X.
 oba státní příslušnost X.
 oba t. č. pobytem X.
 oba zastoupeni advokátem Mgr. Petrem Suchánkem
 sídlem Výstaviště 405/1, 603 00 Brno

proti
žalované: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie
 sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 2. 10. 2020, č. j. CPR-33693-24/ČJ-2019-930310-V240,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobci **nemají právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

- IV. Ustanovenému zástupci žalobců Mgr. Petrovi Suchánkovi, advokátovi se sídlem Výstaviště 1, 647 00 Brno, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 11 120 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Brně do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění

I. Vymezení věci

1. Žalobci se podanou žalobou domáhali zrušení shora specifikovaného rozhodnutí žalované, jímž bylo zčásti zmírněno prvostupňové rozhodnutí o správním vyhoštění vydané Policií ČR, Krajským ředitelstvím policie Jihomoravského kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 16. 8. 2019, č. j. KRPB-82499-19/ČJ-2019-060022-SV (dále též „rozhodnutí o správním vyhoštění“ nebo „prvostupňové správní rozhodnutí“). Druhostupňovým správním rozhodnutím byla zkrácena doba správního vyhoštění ze 3 let na 18 měsíců. Ve zbytku pak bylo prvostupňové správní rozhodnutí potvrzeno a odvolání žalobců zamítnuto.
2. Prvostupňovým správním rozhodnutím bylo žalobkyni a) uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „ZPC“) a dále doba, po kterou jim nelze umožnit vstup na území členských států EU v délce 3 roky, později rozhodnutím o odvolání změněno na 18 měsíců. Počátek doby, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států EU byl stanoven v souladu s § 118 odst. 1 ZPC od okamžiku, kdy cizinka pozbude oprávnění k pobytu na území ČR. Současně jí byla stanovena doba k vycestování z území ČR v délce 40 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Na žalobkyni se nevztahují důvody znemožňující vycestování ve smyslu § 179 ZPC. Důvodem pro uložení správního vyhoštění byla skutečnost, že žalobkyně od 3. 2. do 25. 3. 2019 pobývala na území ČR bez platného oprávnění k pobytu a bez cestovního dokladu, ač k tomu nebyla oprávněna.

II. Shrnutí žalobní argumentace

3. Žalobci nejprve podali blanketní žalobu, v níž požádali o ustanovení právního zástupce, který by posléze žalobu doplnil. Zdejší soud usnesením ze dne 5. 11. 2020 ustanovil žalobcům pro toto řízení právního zástupce, jehož současně vyzval k doplnění žaloby v nezbytném rozsahu.
4. Ustanovený zástupce žalobu doplnil podáním ze dne 16. 11. 2020. V žalobě bylo především vytýkáno, že žalovaná posoudila nesprávně přiměřenost dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života. Přitom podle § 119a odst. 2 ZPC platí, že rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí do života cizince má být podle § 174a odst. 1 ZPC zohledněna zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délka pobytu na

území, věk, zdravotní stav, povaha a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby na novém území, intenzita vazeb k zemi původu.

5. V posuzované věci žalovaná nesprávně posoudila závažnost protiprávního jednání žalobkyně, pro které bylo uloženo správní vyhoštění. Žalobkyně překročila lhůtu k vycestování pouze o relativně krátkou dobu od 3. 2. 2019 do 25. 3. 2019. Přitom dle judikatury NSS nepředstavuje samotný nelegální pobyt na území ČR nebezpečí pro veřejný pořádek či veřejnou bezpečnost (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 102/2013-31). Žalobkyně byla motivována k setrvání na území ČR především zájmem žalobce b), jenž se na území ČR narodil a v zemi původu svých rodičů nikdy nežil.
6. Žalovaná také nesprávně posoudila aspekt integrace žalobkyně v ČR, resp. pevnost jejích vazeb na toto území. Bylo konstatováno, že žalobkyně nemá stálé zázemí, často se stěhuje a využívá charitativních organizací. Přitom styl života žalobkyně a případně špatné sociální poměry nesvědčí o nedostatečné integraci žalobkyně do české společnosti. Pevné sociální zázemí není podmínkou takové integrace a ani špatné sociální poměry nelze klást žalobkyni k tíži.
7. Žalovaná nesprávně posoudila námitku žalobkyně, že rozhodnutí o správním vyhoštění je v rozporu s nejlepším zájmem dítěte. Dle čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte platí, že zájem dítěte musí být předním hlediskem při jakékoliv činnosti týkající se dětí, ať už uskutečňované veřejnými nebo soukromými zařízeními sociální péče, správními nebo zákonodárnými orgány. Na zájem dítěte klade důraz také čl. 5 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2008/115/ES ze dne 16. 12. 2008, o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí, a judikatura Evropského soudu pro lidská práva (srov. rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 6. 7. 2010, Neulinger a Shuruk proti Švýcarsku, stížnost č. 41615/07, bod 135).
8. V posuzované věci je zřejmé, že nejlepším zájmem žalobce b), jenž byl také účastníkem řízení o správním vyhoštění, je zůstat v ČR, kde se narodil a strávil celý život. Nyní má 11 let a chodí zde do školy. Správní vyhoštění by pro něj znamenalo zpřetrhání všech sociálních vazeb, kromě nejbližší rodiny, tj. rodičů.
9. Za nepřipustné bylo označeno hodnocení žalované, která poukázala v rozhodnutí na to, že žalobce b) se už s rodiči vícekrát přestěhoval, což není důvod k tomu, aby vycestováním došlo k porušení nejlepšího zájmu dítěte. Dobrovolné přestěhování, v rámci jedné republiky, nelze srovnávat s nuceným vycestováním do jiného státu. Nucené vycestování nelze relativizovat poukazem na to, že již dříve došlo k přestěhování rodiny, byť do Polské republiky. Nejlepším zájmem dítěte je zachování dosavadních vazeb v zemi, v níž se narodilo a strávilo celý dosavadní život. Nucené vystěhování by do tohoto zájmu nepochybně zasáhlo.
10. Nelze akceptovat závěr žalované, že s ohledem na svůj věk si žalobce b) nemohl vytvořit ještě zásadní sociální a kulturní vazby. Žalobce b) strávil v ČR celé dětství, pročez si vazby na tuto zemi nepochybně vytvořil. Přitom nezná ukrajinský jazyk, což by s ohledem na jeho věk mohlo představovat překážku pro začlenění do společnosti na Ukrajině.

11. Žalovaná také konstatovala, že žalobce b) se narodil v době, kdy byl budoucí pobyt žalobkyně a) na území ČR nejistý. Toto hledisko nelze aplikovat podobně, jako je tomu u partnerského vztahu, který vznikl v době, kdy byl pobyt cizince na území státu nejistý. Rovněž žalobci b) nelze klást jeho narození v době nejistého pobytu jeho matky na území ČR k tíži, protože se jednalo o okolnost, kterou nemohl nijak ovlivnit. Jde tak o hledisko nerozhodné.
12. Ačkoliv je zřejmé, že sociální situace žalobců na území ČR není ideální, žalobci nyní mají vybudované stabilní sociální zázemí, které bude nuceným vycestováním na Ukrajinu narušeno. Může tak dojít ke zhoršení jejich sociální situace. V nejlepším zájmu dítěte proto není nucené vycestování na Ukrajinu, nýbrž setrvání na území ČR spolu s oběma rodiči. Rozhodnutí žalované je v tomto směru založeno na hypotetických úvahách, zejména ve vztahu k předpokládanému zázemí na Ukrajině.
13. Žalovaná se nedostatečně zabývala současnou bezpečnostní situací na Ukrajině, když pouze odkázala na závazné stanovisko vydané Ministerstvem vnitra, aniž by jeho obsah jakkoliv vyhodnotila. Závazné stanovisko sice představuje závazný podklad pro rozhodnutí, nicméně pro účastníka řízení je závazné pouze rozhodnutí žalované. Pokud rozhodnutí neobsahuje žádné hodnocení důvodů, pro něž by bylo vycestování na Ukrajinu bezpečné, pak je třeba rozhodnutí považovat za nepřezkoumatelné.
14. S ohledem na výše uvedené žalobci soudu navrhli, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalované k žalobě

15. Ve svém vyjádření k žalobě žalovaná uvedla, že důvodem napadeného rozhodnutí byla skutečnost, že žalobkyně naplnila § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a 2 ZPC, neboť od 3. 2. 2019 do 25. 3. 2019 pobývala na území ČR bez cestovního dokladu a bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyla oprávněna. Již dne 29. 8. 2019 podala žalobkyně proti výše citovanému rozhodnutí odvolání. Žalovaná dne 1. 11. 2019 odvolání zamítla jako opožděné. Proti posledně uvedenému rozhodnutí byla podána správní žaloba, která byla rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 24. 1. 2020, č. j. 34 A 40/2019-49, zamítnuta. Ke kasační stížnosti pak NSS rozsudkem ze dne 3. 6. 2020, č. j. 6 Azs 28/2020-96, rozsudek krajského soudu zrušil, včetně rozhodnutí žalovaného a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Dne 3. 7. 2020 žalobkyně doplnila podané odvolání. S ohledem na závazný právní názor vyslovený ve zrušovacím rozsudku NSS vydal žalovaný ve věci dne 2. 10. 2020 nové rozhodnutí, kterým část výroku rozhodnutí o správním vyhoštění změnil tak, že doba stanovená původně na 3 roky byla zkrácena na 18 měsíců, přitom ve zbylé části bylo napadené rozhodnutí potvrzeno a odvolání zamítnuto. Rozhodnutí žalovaného nabylo právní moci dne 19. 10. 2020. Proti tomuto poslednímu rozhodnutí žalované byla žalobci podána předmětná správní žaloba.
16. Žalovaná plně odkázala na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, v němž se podrobně vyjádřila k celé věci a přezkoumatelným způsobem uvedla důvody, pro které bylo shledáno naplnění ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a 2 ZPC. V rámci správních řízení byly zjištěny a doloženy relevantní podklady pro konstatování protiprávního jednání

žalobkyně a). Žalovaná se také podrobně a přezkoumatelným způsobem vypořádala s otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobkyně podle § 119a odst. 2 v návaznosti na § 174a ZPC. K aktuálně uplatněným žalobním námitkám žalovaná odkázala na obě správní rozhodnutí, neboť měla za to, že se v nich správní orgány dostačujícím způsobem vypořádaly se všemi skutečnostmi, které v řízení vyšly najevo, a také s tím, co uvedla žalobkyně a).

17. Žalovaná ve správním řízení postupovala v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu, přitom ze své strany neshledala žádné porušení zákonných ustanovení.
18. S ohledem na výše uvedené žalovaná soudu navrhla, aby žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV. Posouzení věci krajským soudem

19. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jako „s.ř.s.“, ve spojení s ust. § 172 odst. 2 ZPC), osobami oprávněnými (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).
20. V souladu s ust. § 75 odst. 1 a 2 s.ř.s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalované v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
21. Krajský soud dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**.
22. Ze správního spisu krajský soud v této věci zjistil, že o odvolání žalobkyně bylo již 1x rozhodováno, a to dne 1. 11. 2019, č. j. CPR-33693-8/ČJ-2019-930310-V240, kdy bylo odvolání žalobkyně zamítnuto jako opožděné. Následně podanou správní žalobu Krajský soud v Brně zamítl rozsudkem ze dne 24. 1. 2020, č.j. 34 A 40/2019-49. Následně rozhodoval Nejvyšší správní soud, který rozsudkem ze dne 3. 6. 2020, č. j. 6 Azs 28/2020-96, zrušil předchozí rozsudek Krajského soudu v Brně a rovněž rozhodnutí žalované o odvolání ze dne 1. 11. 2019, přičemž věc vrátil odvolacímu orgánu k dalšímu řízení. Dospěl totiž k závěru, že rozhodnutí o správním vyhoštění obsahovalo nesprávné poučení o odvolání, z něhož nebylo jednoznačně zřejmé, kterému správnímu orgánu má být odvolání adresováno. V důsledku toho se tak odvolací lhůta prodloužila o 90 dnů, protože odvolání nebylo možné považovat za opožděné. Ve věci tedy žalovaná rozhodovala o odvolání žalobkyně znovu a vydala dne 2. 10. 2020 rozhodnutí, v němž potvrdila prvostupňové rozhodnutí o uložení správního vyhoštění, současně však zkrátila dobu vyhoštění ze tří let na 18 měsíců (oproti prvostupňovému správnímu rozhodnutí). Ve zbytku odvolání žalobkyně zamítla a potvrdila prvostupňové správní rozhodnutí.
23. Ze správního spisu v nyní přezkoumávané věci soud dále zjistil, že žalobkyni vytýkané protiprávní jednání skutečně naplnilo skutkovou podstatu uvedenou v § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a 2 ZPC. Jednání žalobkyně bylo podřaditelné pod uvedená zákonná ustanovení tím, že od 3. 2. 2019 do 25. 3. 2019 pobývala na území ČR bez cestovního dokladu a bez

platného oprávnění k pobytu, k čemuž nebyla oprávněna. Ze spisového materiálu současně vyplynulo, že žalobkyni bylo dne 15. 7. 2016, č. j. KRPT-12662-44/ČJ-2016-070022, již vydáno jedno rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a 2 ZPC, neboť na území ČR pobývala od 11. 11. 2015 do 15. 7. 2016 bez cestovního dokladu a bez platného oprávnění k pobytu. Na základě toho bylo uvedeným rozhodnutím žalobkyni uloženo správní vyhoštění na dobu 18 měsíců. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 27. 2. 2017 až v souvislosti s vydaným druhostupňovým rozhodnutím PČR, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 9. 2. 2017, jímž bylo k odvolání žalobkyně předchozí prvostupňové rozhodnutí o správním vyhoštění změněno tak, že doba vyhoštění byla zkrácena na 6 měsíců. Ve zbylé části bylo prvostupňové správní rozhodnutí potvrzeno. Správní žaloba podaná proti tomuto správnímu rozhodnutí byla rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 10. 4. 2017 zamítnuta, přičemž zamítnuta byla i následně podaná kasační stížnost, a to rozsudkem NSS ze dne 2. 1. 2018, č. j. 7 Azs 155/2017-99. Následně bylo vydáno správní rozhodnutí, kterým byla žalobkyni stanovena nová doba k vycestování z území ČR do 146 dnů. V průběhu této doby žalobkyně vycestovala do Polské republiky, kde požádala o udělení mezinárodní ochrany. V rámci tzv. Dublinského řízení byla žalobkyně dne 18. 12. 2018 předána z Polské republiky zpět do ČR. Ještě téhož dne bylo žalobkyni vydáno rozhodnutí, kterým jí byla stanovena nová lhůta k vycestování do 30 dnů ode dne právní moci rozhodnutí. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 3. 1. 2019 a žalobkyni byl vydán výjezdní příkaz č. GA0321285 s platností do 2. 2. 2019. Žalobkyně však z území ČR ve stanovené době nevycestovala, tj. do 2. 2. 2019, a následně od 3. 2. 2019 do 25. 3. 2019, kdy byla zajištěna, pobývala opět na území ČR bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyla oprávněna, a současně bylo zjištěno, že nebyla držitelkou ani cestovního dokladu, tzn. na území ČR pobývala nejméně od 3. 2. 2019 do 25. 3. 2019 rovněž neoprávněně bez cestovního dokladu.

24. K výše uvedeným zjištěním, ze správního spisu nemá co krajský soud doplnit. Z uvedeného je jasné patrné, že žalobkyně svým protiprávním jednáním naplnila skutkovou podstatu uvedenou v § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a 2 ZPC. Podle těchto ustanovení platí, že pobývá-li cizinec na území bez cestovního dokladu a bez víza (v obou případech i přesto, že k tomu není oprávněn), policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, a to s dobou až na 3 roky, po kterou cizinci nelze umožnit vstup na území členských států EU a zařadí cizince do informačního systému smluvních států. Žalobkyně v žalobě nijak nebrojila proti závěrům o naplnění této skutkové podstaty, tedy netvrdila, že by na území ČR pobývala s cestovním dokladem či měla k pobytu víza nebo oprávnění, avšak uváděla, že protiprávního jednání se dopustila jen po krátkou dobu, protože stanovená doba, po kterou jí nebude umožněn vstup na území členských států EU je příliš dlouhá. Této námitce však krajský soud nemohl přisvědčit právě s ohledem na shora uvedená skutková zjištění ze správního spisu.
25. K posledně uvedené námitce krajský soud uvádí, že žalobkyně se dopustila protiprávního jednání, které naplnila ve dvou bodech (pobývala na území ČR bez cestovního dokladu a bez víza, ač k tomu nebyla oprávněna), za což jí hrozilo správní vyhoštění na dobu až 3 roky. Pokud jí nakonec bylo uloženo správní vyhoštění na dobu 18 měsíců (po redukci odvolacím správním orgánem), pak tato doba odpovídala polovině zákonné sazby. K tomu, že se protiprávního jednání dopustila porušením dvou povinností (mít cestovní doklad a disponovat oprávněním k pobytu či pobytovým vízem) a současně se takového jednání

dopustila opakovaně, nelze považovat dobu správního vyhoštění, po kterou jí nebude umožněn vstup na území členských států EU, za příliš přísnou nebo nepřiměřenou. Za stejné protiprávní jednání bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění rozhodnutím ze dne 15. 7. 2016 v délce 18 měsíců, odvolacím rozhodnutím byla tato doba zkrácena na 6 měsíců, avšak toto opatření nijak nepřispělo k nápravě žalobkyně. Správnímu vyhoštění se nijak nepodrobila a po celou dobu se zdržovala na území ČR, mimo krátkodobého vycestování do Polské republiky, kde požádala o udělení mezinárodní ochrany, avšak odtud byla v rámci tzv. Dublinského řízení předána dne 18. 12. 2018 zpět do ČR. V žádné lhůtě stanovené k jejímu vycestování žalobkyně nevycestovala.

26. Také žalovaná se v napadeném, rozhodnutí vyjadřovala k námitce nepřiměřenosti délky zákazu vstupu na území členských států EU, přičemž odkazovala i na obsah prvostupňového správního rozhodnutí, jenž se na straně 8 této problematice také věnovalo. Protiprávní jednání žalobkyně v posuzované věci spočívalo v tom, že od 3. 2. do 25. 3. 2019 pobývala na území ČR bez platného oprávnění k pobytu a bez cestovního dokladu, ač k tomu nebyla oprávněna. Neakceptovala posledně vydaný výjezdní příkaz platný do 2. 2. 2019, který jí byl udělen v návaznosti na předchozí vydané rozhodnutí o správním vyhoštění. Ze správního spisu je zřejmé, že dne 15. 7. 2016 bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění žalobkyně, jímž byla v návaznosti na odvolací rozhodnutí ze dne 9. 2. 2017 žalobkyni stanovena doba zákazu pobytu na 6 měsíců. V následně stanovené nové době k vycestování z území ČR žalobkyně vycestovala, avšak na území Polské republiky, kde podala žádost o udělení mezinárodní ochrany. Jak již bylo výše uvedeno, odtud byla vrácena v rámci tzv. Dublinského řízení zpět do ČR. I přesto, že žalobkyně projevila jistou snahu z území ČR vycestovat, byla vrácena na naše území zpět a byl jí vydán nový výjezdní příkaz. Zde si již musela být dobře vědoma toho, že musí vycestovat z území, avšak přesto výjezdní příkaz ignorovala a i po skončení jeho platnosti setrvala na území ČR, aniž by vlastnila jakékoliv pobytové oprávnění nebo v její prospěch běželo nějaké správní řízení, které by jí k pobytu opravňovalo. V návaznosti na 2 druhy protiprávního jednání, délku tohoto protiprávního jednání a další zjištěné skutečnosti, včetně toho, že nešlo o první porušení právních předpisů, bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění na dobu 3 let, které však v odvolacím řízení bylo redukováno ve prospěch žalobkyně na dobu 18 měsíců. Krajský soud musí v tomto ohledu přisvědčit závěrům správních orgánů, že vzhledem k okolnostem případu je uložené správní vyhoštění v tomto rozsahu přiměřeným opatřením. Ačkoliv je pravdou, že žalobkyně nepředstavuje přímé nebezpečí pro veřejný pořádek či veřejnou bezpečnost, jak namítala v žalobě, závažnost jejího protiprávního jednání (zvláště když nešlo o první porušení právních předpisů stejného charakteru) není možné zlehčovat.
27. Žalobkyně dále namítala nepřiměřenost dopadů správního vyhoštění do soukromého a rodinného života, resp. že tyto okolnosti žalovaná nesprávně posoudila.
28. Podle § 119a odst. 2 ZPC platí, že rozhodnutí o správním vyhoštění nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.
29. Podle § 174a odst. 1 ZPC platí, že při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost

rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem.

30. Ke shora uvedené námitce nesprávného posouzení dopadu správního vyhoštění do soukromého a rodinného života soud doplňuje, že žalobkyně tuto námitku v podstatě staví pouze na zájmu nezletilého syna, jiné dopady vztažené ke své osobě neuvádí (až na celkovou sociální situaci žalobců). Žalobkyně uváděla, že se jí na území ČR narodil syn I. a po celou dobu žije na území ČR. Prvostupňový správní orgán tyto námitky v rámci přiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobců posoudil, ale žalovaná tyto závěry ještě dále zhodnotila a doplnila. K délce pobytu žalobkyně na území ČR bylo zjištěno, že na území pobývá od roku 2002, což je jistě dlouhá doba, avšak na základě povolení k pobytu zde pobývala pouze do roku 2004. V roce 2005 jí bylo uloženo správní vyhoštění a v roce 2008 jí byl Obvodním soudem pro Prahu 3 udělen trest vyhoštění. Od roku 2009 do roku 2015 pobývala na území ČR na základě opakovaně podávaných žádostí o udělení mezinárodní ochrany, která jí nikdy nebyla udělena. Poslední žádost o mezinárodní ochranu v ČR podala žalobkyně dne 5. 2. 2014, kdy byl o řízení o žádosti dne 26. 5. 2014 zastaveno a toto řízení bylo pravomocně ukončeno dne 30. 9. 2015, kdy nabylo právní moci rozhodnutí NSS o odmítnutí kasační stížnosti. Žalobkyni byl udělen výjezdní příkaz s platností do 10. 11. 2015. Po dobu jeho platnosti žalobkyně nevycestovala a nadále pobývala na území ČR neoprávněně bez víza a oprávnění k pobytu, a také bez cestovního dokladu. Za to jí bylo opětovně uděleno správní vyhoštění z území členských států EU Oddělením pobytové kontroly, pátrání a eskort Frýdek-Místek podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a 2 ZPC. V návaznosti na uložené správní vyhoštění byla žalobkyni opakovaně stanovena nová doba k vycestování, naposledy jí byl udělen výjezdní příkaz s platností do 2. 2. 2019, přitom ani ten nerespektovala. Z výše uvedeného je tedy zřejmé, že žalobkyně od roku 2004 pobývala na území ČR bez uděleného pobytu, přičemž od roku 2009 jí k pobytu na území ČR opravňovala pouze vedená řízení o udělení mezinárodní ochrany, o kterou žádala opakovaně. Ve své vlasti žalobkyně prožila polovinu svého života, žije tam její druhý syn a matka, kteří by jistě mohli být nápomocni ve zpětné integraci žalobkyně v její vlasti. Dále žalobkyně potvrdila, že její zdravotní stav je dobrý. K rodinným vztahům bylo zjištěno, že na území ČR žije žalobkyně se svým přítelem panem I. K. a jejich společným nezletilým synem. Všichni jsou státní příslušníci Ukrajiny a nejsou držiteli oprávnění k pobytu a jsou povinni také opustit území ČR. Z výpovědi žalobkyně a jejího druha bylo zjištěno, že na území ČR žijí společně s jejich synem I., který se zde narodil. Chtějí v ČR nadále zůstat. Žalobkyně rozumí českému jazyku slovem i písmem. Žalobkyně o synovi uvedla, že na území ČR navštěvuje základní školu, má ukončenou první, druhou a třetí třídu základní školy. V době provádění výslechu žalobkyně uvedla, že se její syn nachází v Klokánku v Líšni v Brně, neboť jejich rodina měla nějaké problémy. Žalobkyně se svým druhem bydlela v noclehárně Armády spásy v Brně, Mlýnská 25. Žalobkyni živí její druh, pracuje brigádně u bezpečnostní agentury. Zdravotní ani sociální pojištění si neplatí. Na území ČR ani v jiném státě EU žalobkyně nemá žádné rodinné či jiné vazby (kromě svého druha a syna). Žalobkyně nemá žádný majetek ani pohledávky na území ČR. S matkou a starším synem, kteří žijí na Ukrajině, žalobkyně udržuje kontakt přes telefon, Skype a Viber. Žalobkyně také uvedla, že nechce dlouho zůstat v noclehárně Armády spásy, neboť tam nesmějí děti a ona by si ráda vzala zpět svého syna z Klokánku. Správní orgán nezjistil žádné kulturní ani společenské vazby žalobkyně navázané na území ČR a ke skutečnosti, že její syn

navštěvuje základní školu na území ČR, uvedl, že žalobkyně její druh ani syn nejsou držiteli platného oprávnění k pobytu na území ČR, protože není možné, aby nadále setrvali na území ČR.

31. Výše uvedené zjištění a hodnocení prvostupňového správního orgánu dále doplnila žalovaná. Pokud žalobkyni pobývala na území ČR od roku 2004 neoprávněně nebo pouze v rámci vedených správních řízení, pak jí muselo být jasné, že pokud nezíská žádný druh pobytu, nebude zde moci nadále pobývat a bude muset vycestovat. Vzhledem k délce pobytu se žalobkyně naučila český jazyk, nicméně samotná znalost jazyka ještě neznamená, že by se plně žalobkyně integrovala do české společnosti. V domovském státě žalobkyně prožila část svého života, zná tamní zvyky i jazyk a stále tam má své příbuzné (matku a syna), s nimiž je nadále v kontaktu. Vzhledem k věku žalobkyně by pro ni návrat do vlasti neměl být problém. Z výpovědi žalobkyně a ostatních podkladů založených ve správním spise je zjevné, že si žalobkyně na území ČR nevybudovala žádné stálé zázemí, opakovaně se stěhuje a využívá i ubytování charitativních organizací. Jak uvedla, sama nepracuje, živí ji druh, nedochází k její integraci ani prostřednictvím zaměstnání. Žalobkyně si nestěžovala na žádné zdravotní problémy, uvedla, že její zdravotní stav je dobrý, dále bylo zjištěno, že je dospělou svéprávnou osobou, která je zodpovědná za své jednání, protože se dokáže sama o sebe postarat a není odkázána na péči druhé osoby. K ekonomickým poměrům žalovaná ještě doplnila, že žalobkyně nemá na území ČR žádný majetek ani pohledávky, finanční prostředky zajišťuje druh žalobkyně, který brigádně pracuje u bezpečnostní agentury. Jelikož žalobkyně není držitelkou oprávnění k pobytu na území ČR, nemůže na území ČR ani legálně vykonávat výdělečnou činnost nebo být legálně zaměstnána, a získávat tak finanční prostředky pro životní potřeby její a její rodiny. Pobytovým oprávněním ostatně nedisponuje ani druh žalobkyně. V případě návratu žalobkyně do vlasti jí nic nebrání, aby si tam našla práci a zajistila finanční prostředky pro svoji rodinu k pokrytí životních potřeb. S ohledem na horší sociální situaci žalobkyně je zřejmé, že nebude mít finanční prostředky k vycestování, může však požádat o pomoci svoji rodinu na Ukrajině, popřípadě Ministerstvo vnitra – OAMP, které pomáhá cizincům s jejich vycestováním. Zásadní kulturní či společenské vazby žalobkyně na území ČR sice nebyly zjištěny, avšak pokud by za dobu jejího pobytu nějaké takové osoby byly, nic žalobkyni nebrání, aby s nimi byla i nadále v kontaktu přes telekomunikační, případně sociální síť. Žalobkyně nemá jinou vyživovací povinnost, než vůči svému nezletilému synovi. Ta v případě správního vyhoštění žalobkyně však nebude nijak dotčena. Oprávnění k pobytu na území ČR nesvědčí totiž ani jejímu synovi a dokonce ani jejímu druhovi, přitom jsou všichni státními příslušníky Ukrajiny. K intenzitě vazeb žalobkyně na domovský stát žalovaná uvedla, že sice žalobkyně poměrně dlouhou dobu žila na území ČR, resp. mimo území domovského státu, avšak rodný jazyk ovládá a přece jen nezanedbatelnou část svého života žila ve své vlasti, zná tamní zvyky a na Ukrajině žije stále její matka a druhý syn, s nimiž je stále v kontaktu, a její rodina na Ukrajině jí tak může pomoci v souvislosti s návratem do vlasti a reintegrací do tamní společnosti. Pomoci mohou minimálně v začátcích s ubytováním.
32. K povaze a pevnosti rodinných vztahů žalovaná doplnila, že žalobkyně na území ČR žije se svým druhem a nezletilým synem, který chodí do základní školy. Všichni jsou státní příslušníci Ukrajiny a nikdo z nich není držitelem platného oprávnění k pobytu, tedy všichni jsou povinni opustit území ČR. Úmluva o ochraně lidských práv a základních

svobod deklaruje právo na respektování soukromého a rodinného života, avšak současně připouští zásah do tohoto práva, děje-li se tak v souladu se zákonem a v oblastech zájmu chráněných státem. Právo pobývat na území ČR nepatří do kategorie základních lidských práv. Projevem suverenity každého státu je rozhodovat o povolení vstupu a pobytu cizích státních příslušníků na svém území. Ve shodě s žalovaným v této souvislosti krajský soud odkazuje na rozsudek NSS č. j. 9 As 142/2012-21, z něhož plyne, že zásah do soukromého a rodinného života cizince, způsobený jeho vyhoštěním, by musel mít určitou intenzitu, aby představoval porušení práv garantovaných čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (srov. rozsudky NSS ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008-71, a ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65). Přestože pojem rodinného života není Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod definován, je vždy vykládán s důrazem na fungují (reálný) rodinný život. Ve shodě s žalovaným krajský soud uvádí, že s ohledem na shora uvedená skutková zjištění nebude správní vyhoštění v případě žalobkyně nepřiměřeným zásahem do jejího soukromého a rodinného života, neboť rodinní příslušníci žalobkyně, s nimiž žije na území ČR, nejsou držiteli jakéhokoliv oprávnění k pobytu na území ČR a jsou taktéž povinni vycestovat mimo území ČR. Jejich vycestováním nedojde k rozdělení rodiny a rodiče tak mohou nadále společně vychovávat jejich syna ve své domovské zemi, popř. v jiném státě, kde jim bude povolen pobyt. Mohou tedy nadále žít jako rodina a nebude jim upřeno právo na společnou výchovu nezletilého syna. Jiné rodinné vazby žalobkyně na území ČR nebyly zjištěny.

33. K žalobním námitkám žalobkyně připomínajícím nejlepší zájem jejího dítěte dle čl. 3 Úmluvy o právech dítěte soud uvádí, že je sice pravdou, že nezletilý syn žalobkyně se narodil na území ČR, nicméně stejně jako žalobkyně, tedy jeho matka, ale i otec, je státním příslušníkem Ukrajiny. Syn ani jeho rodiče nejsou držiteli žádného platného oprávnění k pobytu na území ČR. Syn žalobkyně se narodil v roce 2009, tedy v době, kdy žalobkyně ani její druh nebyli držiteli platného povolení k pobytu na území a pokud zde pobývali legálně, tak pouze v rámci probíhajícího řízení o jejich žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobkyně si tehdy musela být vědoma všech okolností, a tedy i toho, že na území ČR nemá povolen žádný druh pobytu, a že její další možný pobyt na území je nejistý. Na udělení mezinárodní ochrany není právní nárok a žalobkyně nemohla počítat s tím, že tato ochrana jí bude udělena. K tomu také nedošlo. O jinou legalizaci svého pobytu na území se žalobkyně nesnažila. Syn žalobkyně neměl za dobu svého pobytu na území ČR povolen žádný druh pobytu (dle informačního systému policie). Na území ČR pobýval pouze na základě vedeného řízení o udělení mezinárodní ochrany, avšak ta mu nikdy nebyla udělena, a od 12. 11. 2015 do 11. 5. 2016 pobýval na území na základě víza za účelem strpění. Po jeho expiraci pobýval na území ČR bez oprávnění k pobytu. Z uvedeného je tedy dostatečně zřejmé, že žalobkyně, spolu se svým druhem, vystavila svého syna situaci, kdy s ohledem na protiprávnost jejich pobytu bude nucen s nimi vycestovat z území ČR. Lze skutečně přisvědčit i k tomu, že s ohledem na věk syna (v době vydání napadeného rozhodnutí cca 10 let) si na území ČR nevytvořil zásadní sociální ani kulturní vazby. Vzhledem k svému věku je vázán na svoji matku, jiné vazby nebyly zjištěny. Od roku 2015 chodí na základní školu, nicméně v důsledku neustálého stěhování rodičů tyto školy měnil. Nejprve chodil do ZŠ v Havířově, pak do ZŠ v Doubravici a následně do ZŠ Holzova v Brně – Líšni. Daleko jistější tedy pro nezletilého syna byly rodinné vazby na svoji matku nebo otce. S ohledem na opakované změny škol byly zpřetrhány sociální vazby syna žalobkyně na dosavadní spolužáky a je neustále nucen

si zvykat na nové prostředí i lidi. Zásadní také bylo předání nezletilého syna žalobkyně do péče zařízení pro děti vyžadující okamžitou pomoc Klokánek Brno, a to na základě usnesení Okresního soudu Blansko ze dne 3. 4. 2019, č. j. O Nc 3402/2019, 7

PaNc 131/2019. Pro úplnost krajský soud doplňuje své poznatky z úřední činnosti, kdy v důsledku nedařícího se doručování písemností žalobkyni a jejímu druhovi zjistil, že se neustále skrývají (zjevně před správními orgány), stěhují nebo hledají nová místa k pobytu. Není tedy pravdou, že by žalobkyně měla na území ČR zajištěno stabilní zázemí, a že by se nikdy s nezletilým dítětem nestěhovala. Dokonce v roce 2018 vzala žalobkyně se svým druhem nezletilého syna a pokusili se ukončit svůj pobyt na území ČR tím, že vycestovali do Polské republiky, kde požádali o mezinárodní ochranu, ta jim tam byla odmítnuta a v rámci Dublinského řízení byli následně vráceni zpět na území ČR. Z uvedeného je tedy zřejmé, že sama žalobkyně vzala svého nezletilého syna a vycestovala s ním do jiného státu, kde se pokusila o získání oprávnění k pobytu. Na základě toho tedy není dán žádný důvod pro tvrzení, že by nyní žalobkyně nemohla spolu se svým synem a druhem vycestovat. Není dána žádná překážka pro takové vycestování z území ČR a žití v jiném státě, aniž by byly poškozeny nejlepší zájmy dítěte.

34. Nejlepším zájmem dítěte je, aby pobývalo společně se svými rodiči a mělo zajištěno stabilní zázemí. To však zcela zjevně na území ČR nemá zajištěno. V důsledku špatné finanční a sociální situace na zemi ČR byl nezletilý syn žalobkyně umístěn do Klokánku v Brně, protože ani jeden z jeho rodičů nemá na území ČR povolen pobyt, pročez nemůže vykonávat legálně pracovní činnost a zajistit si tak dostatečné finanční prostředky na obživu, zajištění odpovídajícího bydlení a odpovídajícího zázemí pro nezletilého syna. Dokonce bylo zjištěno, že žalobkyně ani její syn nemají zajištěno zdravotní pojištění. Žalobkyně se svým druhem a synem nemají na území ČR zajištěno sociální zázemí, a to vygradovalo i v to, že jejich nezletilý syn byl umístěn do Klokánku. Na druhou stranu není vyloučeno v případě návratu žalobkyně na Ukrajinu, že si tam její nezletilý syn následně vytvoří vazby, když má taktéž státní příslušnost Ukrajiny. V jeho věku není rozhodné, že tam nikdy nebyl, neboť jeho rodiče, s nimiž žije, v zemi původu dlouhodobě žili, znají tamní zvyky i jazyk a budou synovi nápomocni v jeho postupném začleňování do tamní společnosti. Podobně tomu muselo být i na území ČR, když začal navštěvovat školu. Navíc na Ukrajině má i zbylou část rodiny, babičku a nevlastního bratra, tedy i z jejich strany lze předpokládat, že mu mohou pomoci s jeho začleněním. Návrat do země původu je jednoznačně snazší, než vycestování do neznámého prostředí. Přitom v dnešní době je poměrně běžnou věcí to, že cizí státní příslušník společně se svým dítětem vycestuje z vlasti do jiného státu, kde je odlišná kultura i jazyk, a usadí se tam a postupně začleňuje do tamní společnosti. Není tedy třeba pochybovat o synovi žalobkyně, že by se ve svém věku nemohl úspěšně integrovat do ukrajinské společnosti a pokračovat tam ve školní docházce. Žalobkyně může se svým druhem i nezletilým synem alespoň zpočátku pobývat u své matky, popř. jí může její matka pomoci s nalezením vhodného ubytování. Jako státní příslušníci Ukrajiny budou mít žalobkyně i její druh možnost zajistit si finanční prostředky legální pracovní činností za účelem uspokojení základních lidských potřeb. To na území ČR nebylo možné, neboť zde neměli legální pobyt.
35. Pokud žalobkyně uváděla, že žalovaná nesprávně posoudila aspekt integrace žalobkyně v ČR, resp. pevnost jejích vazeb na území, pak tomu nemohl krajský soud s ohledem na shora provedený výklad přisvědčit. Styl života žalobkyně, která sama přiznala, že

nepracuje, a že ji živí její druh z příležitostných brigád, napovídá, že k integraci žalobkyně do české společnosti nedošlo. Nepřispívají k tomu ani špatné sociální poměry, a to i přesto, že „pevné sociální zázemí“ není zákonem stanovenou podmínkou integrace do ČR. Neustálé stěhování, bydlení po ubytovnách nebo charitativních organizací, špatné finanční a sociální poměry a nezaměstnanost žalobkyně skutečně nemohou být projevem dostatečné integrace žalobkyně do zdejší společnosti. Žalobkyni nejsou kladeny k tíži špatné sociální poměry, nýbrž z těchto skutkových zjištění a mnohých dalších je zjevné, že k integraci u žalobkyně nemohlo dojít.

36. Také tvrzení žalobkyně, že rozhodnutí o správním vyhoštění je v rozporu s nejlepším zájmem dítěte, je na první pohled oprávněné, avšak po zvážení shora uvedených skutkových zjištění lze přisvědčit žalované, že porušení nejlepšího zájmu dítěte nemohlo dojít. Nezletilý syn žalobkyně nemá na území ČR oprávnění k pobytu, narodil se na území ČR v době, kdy si žalobkyně coby jeho matka nemohla být dalším pobytem na území jistá (byla si vědoma nelegálního pobytu) a i když toto v žádném ohledu není nezletilému synovi žalobkyně kladeno k tíži, jde o konstatování nedobré situace, do které jej dostali jeho vlastní rodiče. Syn se společně se svými rodiči před správními orgány neustále schovává, stěhuje, střídá místa pobytu i školy. Přestože v ČR žije přes 11 let, téměř po celou dobu nelegálně. Jelikož dítě neustále střídá školy i místo pobytu, nemohl si i vzhledem ke svému věku vytvořit jiné vazby, než ke svým rodičům. Ostatně nedostatečné sociální zázemí, které rodiče nejsou na území ČR schopni zajistit, vyústilo až v to, že syn žalobkyně byl umístěn do Klokánku v Brně. Právě i za této situace krajský soud považuje vycestování žalobkyně i jejího nezletilého syna do země jejich státní příslušnosti za přiměřené řešení situace, neboť jde o vlast rodičů tohoto syna, kde jsou jejich předci, kořeny, původní rodina, babička a nevlastní bratr, kteří mohou představovat zázemí, jenž žalobkyně se svými nejbližšími na území ČR dosud nenašla. Nejde o vycestování do cizího státu, nýbrž do vlasti svých rodičů. Není zřejmé, proč žalobkyně označila hodnocení žalované, v němž poukázala na vícero přestěhování, za nepřipadné. K tomu soud doplňuje, že poukaz na to, že se syn se svými rodiči už vícekrát přestěhoval, je zcela přiléhavý a rovněž objasňující celou situaci a způsob života rodiny na území ČR. Žalobkyně dokonce neváhala vycestovat s malým dítětem do Polské republiky, aby se tam pokusila o zajištění legálního pobytu na území členských států EU. Žalobkyně ještě rozporovala závěry žalované v tom, že si její nezletilý syn s ohledem na svůj věk nemohl vytvořit zásadní sociální a kulturní vazby na území. I s těmito závěry žalované se krajský soud plně ztotožnil, neboť rodina syna žalobkyně se neustále stěhovala a dokonce došlo k umístění syna žalobkyně do Klokánku v Brně. Vzhledem k těmto neustálým změnám (měnil také školy) si nemohl syn žalobkyně vytvořit potřebné sociální a kulturní vazby. Od malička je ve společnosti především své matky a následuje její osu. To ostatně platí i nyní, kdy rozhodnutí o správním vyhoštění bylo uděleno právě žalobkyni a). Žalobkyně také uvedla, že její nezletilý syn nezná ukrajinský jazyk. Lze tomu těžko uvěřit, neboť jde o rodný jazyk jeho rodičů, avšak právě proto i vzhledem k věku nezletilého syna by toto nemělo být překážkou začlenění do společnosti na Ukrajině, protože se to snadno naučí. Také je třeba uvést, že nezletilému synovi žalobkyně nebylo kladeno k tíži, že se narodil v době, kdy byl budoucí pobyt jeho matky na území ČR nejistý. Ze situace je naprosto zjevné, že to její syn nemohl nijak ovlivnit. Uvedené však bylo konstatováno pro dokreslení celé situace, aby bylo zjevné, jaké zázemí nezletilému synovi připravili jeho rodiče. Vycestování žalobkyně v důsledku správního vyhoštění (včetně jejího nezletilého syna) nebylo založeno

na hypotetických úvahách, jak uváděla žalobkyně v žalobě, nýbrž zde bylo mimo shora uvedené hodnoceno i to, že na území ČR není sociální situace žalobkyně a jejího nezletilého syna ideální, a protože na území nemají dosud vybudované stabilní sociální zázemí, nebude takové zázemí narušeno jejich vycestováním na Ukrajinu.

37. Žalobkyně dále obecně odkazovala na rozsudky Evropského soudu pro lidská práva. I když jsou soudy tyto z úřední činnosti známy, lze v nyní projednávané věci dospět k závěru, že nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života účastníků řízení ani k porušení jejich lidských práv. Cizinci, kteří mají zájem pobývat na území ČR, jsou povinni dodržovat povinnosti vyplývající ze ZPC, a pokud tomuto tak nebude, vystavují se riziku uložení správního vyhoštění. Je na každém cizinci, aby si zabezpečil splnění podmínek k legálnímu pobytu. Jinak cizinec neplní své povinnosti stanovené ZPC a dopouští se protiprávního jednání. Za takové situace musí být srozuměn s tím, že mu může být podle ZPC uloženo správní vyhoštění. Právo pobývat na území ČR nepatří do kategorie základních lidských práv. Projevem suverenity každého státu je rozhodovat o povolení vstupu a pobytu cizích státních příslušníků na svém území. Žalobkyně jako státní příslušník Ukrajiny se dopustila protiprávního jednání, za které jí bylo v souladu se zákonem uloženo správní vyhoštění. Její druh i nezletilý syn jsou rovněž příslušníky Ukrajiny, kteří nemají oprávnění k pobytu na území ČR, a jsou také povinni opustit území ČR. Za této situace tedy nedojde k rozdělení rodiny. Posuzovaný případ není v rozporu s odkazovanou judikaturou Evropského soudu pro lidská práva, neboť v posuzované věci jde o osoby, které oproti odkazovaným rozsudkům nemají povolen pobyt na území ČR, protože z nich nemá nikdo právo pobytu nejen na území ČR, ale ani v jiném členském státě EU. Správní vyhoštění představuje vždy určitý zásah do soukromého nebo rodinného života cizince, protože je třeba v každém individuálním případě posuzovat proporcionalitu mezi veřejným zájmem na vyhoštění cizince a zájmem nad ochranou soukromého a rodinného života cizince. V posuzované věci dospěl soud ve shodě s žalovanou k závěru, že vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem převýšil zájem státu na dodržování a ochraně svých právních předpisů nad ochranou soukromého či rodinného života žalobkyně. Rovněž změna délky zákazu vstupu (zkrácení doby) nebyla nepřiměřená a byla učiněna ve prospěch žalobkyně. V posuzované věci nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně (§ 119a odst. 2 ZPC).
38. Žalobkyně dále namítala, že se žalovaná nedostatečně zabývala bezpečnostní situací na Ukrajině a pouze odkázala na závazné stanovisko Ministerstva vnitra. Důvodnosti této námítky krajský soud nepřisvědčil.
39. Správní orgány postupovaly podle § 120a odst. 1 ZPC, podle kterého je policie povinna, v rámci rozhodování o správním vyhoštění podle § 119 ZPC, si vyžádat závazné stanovisko ministerstva, zda vycestování cizince je možné (§ 179 ZPC). Citované ustanovení prvostupňový správní orgán v dané věci plně aplikoval a vyžádal si závazné stanovisko Ministerstva vnitra ev. č. ZS49159 ze dne 28. 5. 2019 k možnosti vycestování žalobkyně na Ukrajinu. Uvedené stanovisko je součástí předloženého správního spisu. Ze závazného stanoviska vyplývá, že správní orgán v procesu jeho pořizování hodnotil, zda v případě žalobkyně existuje důvod pro shledání nemožnosti jejího vycestování ve smyslu § 179 odst. 1 a 2 ZPC. Vycházeno bylo jednak z výpovědi žalobkyně a dále

z informací, které správní orgán shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace na Ukrajině. Konkrétně šlo o informaci OAMP MV ČR - Ukrajina, Politická a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby ze dne 25. 4. 2019. Veškeré získané informace jsou součástí spisového materiálu vedeného ve správním řízení o vyhoštění žalobkyně z území ČR.

40. Z výše citovaných informačních zdrojů je správnímu orgánu známo, že v zemi původu žalobkyně neprobíhá ozbrojený konflikt takového charakteru a intenzity, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobkyni za vážnou újmu ve smyslu § 179 ZPC. Po zhodnocení výpovědi žalobkyně o okolnostech jejího pobytu ve vlasti před odchodem ze země, posouzení jejích hlavních motivů k odchodu z vlasti a výše citovaných aktuálních informačních pramenů, dospěl správní orgán v procesu vydání závazného stanoviska k závěru, že politickou a zejména bezpečnostní situaci v zemi původu žalobkyně, lze považovat v současné době za natolik uspokojivou, aby umožňovala její bezpečný návrat do vlasti.
41. Z dikce § 149 odst. 1 správního řádu dále plyne, že obsah závazného stanoviska je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. Ze slovních spojení obsažených v tomto ustanovení „závazné stanovisko“ a „obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí“ lze jednoznačně dovodit závaznost obsahu stanoviska pořízeného ministerstvem. Závaznost takového stanoviska je dále potvrzena v ust. § 120a odst. 1 ZPC, podle něhož je policie povinna si takové závazné stanovisko od ministerstva vyžádat. O závaznosti obsahu takto vyžádaného stanoviska Ministerstva vnitra ČR ze dne 28. 5. 2019 v dané věci proto nemůže být mezi účastníky řízení sporu. Pokud pak nebyly další okolnosti nad rámec závazného stanoviska šetřeny prvostupňovým správním orgánem, jak tvrdila žalobkyně v žalobě, a bylo-li současně vycházeno z předmětného závazného stanoviska ministerstva, pak na tomto postupu nelze shledat nezákonnost, neboť jak již bylo výše uvedeno, vydané závazné stanovisko bylo podáno vyčerpávajícím způsobem i se zhodnocením veškerých rozhodných skutečností (viz výše, blíže viz správní spis). Žalobkyně přitom ani jakkoliv nekonkretizovala, co mělo být předmětem dalšího zkoumání prvostupňovým správním orgánem, popř. žalované, anebo jaké rozhodné okolnosti případně nebyly vyhodnoceny v závazném stanovisku Ministerstva vnitra.

V. Závěr a náklady řízení

42. Krajský soud v Brně shledal žalobní námitky nedůvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
43. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., kdy žalobci nebyli ve věci úspěšní, a proto nemají právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšné žalované nevznikly náklady přesahující rámec její běžné úřední činnosti, protože jí nebyla náhrada nákladů řízení přiznána.
44. Krajský soud dále rozhodl o odměně ustanoveného zástupce Mgr. Petra Suchánka za zastupování žalobců v tomto řízení ve smyslu § 35 odst. 8 s.ř.s. a příslušných ustanovení

vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). Jde o odměnu za 2 úkony právní služby, a to za první poradu s klientem, včetně převzetí a přípravy zastoupení, je-li žalobci zástupce ustanoven soudem a dále za sepsání žaloby ve smyslu § 11 odst. 1 písm. b) a d) advokátního tarifu. Za každý z úkonů právní služby náleží odměna za jednu zastupovanou osobu ve výši 2x 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5 advokátního tarifu], celkem tak 6 200 Kč. Současně bylo přihlédnuto k tomu, že ustanovený zástupce zastupoval v řízení 2 osoby, pro které činil společné úkony (první rada s převzetím věci a sepsání žaloby), pročež s přihlédnutím k § 12 odst. 4 advokátního tarifu náleží advokátovi za každou takto zastupovanou osobu mimosmluvní odměna snížená o 20 %. Na základě toho byla odměna za zastupování jedné osoby ve výši 6 200 Kč snížena o 20 % (- 1 240 Kč), a po tomto snížení činila celkem 4 960 Kč (za 1 zastupovanou osobu). Odměna za 2 zastupované osoby tak po jejím snížení činí 2x 4 960 Kč, tj. 9 920 Kč. K odměně bylo třeba ještě připočítat 4x režijní paušál ve výši 300 Kč, tj. 1 200 Kč. Ustanovený zástupce žalobců nebyl plátcem DPH. Ustanovenému zástupci tak byla přiznána odměna a náhrada hotových výdajů v celkové výši 11 120 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Brně do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 21. prosince 2020

JUDr. Kateřina Mrázová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
B. Z.